# 15 Temmuz Darbe girişiminin ardından kaleme aldığım bir yazı:
# İNŞALLAH BU SON OLUR (1)

Milletimize geçmiş olsun!

Tam darbe klasiği bitti, artık demokrasi ülkeye yerleşti derken yine vahim bir darbe girişimiyle karşı karşıya kaldık. Bu kez darbe, sözde bir dini örgüt liderliğinde kendini gösterdi. Bu nasıl din anlayışıdır ki insanların özgürlüğünü savunan, *"Dinde zorlama olmayacağını"* vurgulayan Pey-gam-ber(sav.)e:
*"*
*Sen onların üzerinde bir zorba, zorlayıcı değilsin!"*
diye ferman buyuran bir İlâhî Kitabın dediğinin tam tersine milletin özgürlüğünü elinden almaya çalışıyor ve bir avuç insanın iktidar hırsına milli irade, özgürlük ve istiklal ayaklar altına alınmaya çalışılıyor.

Darbeler her zaman milleti geriletmiş, ülkenin kalkınmasına takoz koymuştur. Şimdiye dek olan darbeleri milletin çoğu bilir. Biz 27 Mayıs darbesini yaşadık. Belki o zaman birçok insan henüz dünyaya gelmemişti. Ama Türk siyasi tarihinde 27 Mayıs darbesi ne ilkti, ne de son oldu. İsterseniz Tarihimize kısaca bir göz atalım:

Darbecilerin geçmişi hep bozuktur. Yeniçeri askeri örgütü içinde çöreklenen bir grup, attıkları iftiralarla çok değerli ve mert Şehzade Mustafa'yı boğdurdular. Yine değerli bir padişah olan III. Muradın boynuna ibrişim urganı geçirdiler. Padişah III. Selim'i boğdurdular. II. Mahmut Zamanında düzenle-dikleri darbe ile padişahı öldürmek istiyorlardı ama Allah'ın lütfuyla kaynattıkları kazan kendi teşkilâtı üzerine devrilip ocaklarını söndürdü. İzzet Molla bu olaya:

"Koyup kaldırmadan ikide birde Kazan devrildi, söndürdü Ocağı!" şeklinde tarih düşürmüştür.

Ama meş'um darbe hareketleri bitmedi. Yine bu kişiler Sultan Aziz'in bilek damarlarını keserek öldürdüler ve olaya bir intihar süsü verdiler. Zeki padişah II. Abdülhamid, darbecileri bertaraf ettiyse de maalesef 33 yıllık başarılı hükümdarlık döneminin ardından kendisi de yine bir darbe girişimiyle hal'edilip önce Atina'da Alatini Köşkünde göz hapsinde tutulduktan sonra Atina'nın düşman tarafından işgali üzerine Beylerbeyi Sarayına nakledilip orada penceresi, önündeki surdan başka bir şey görmeyen bir dairecikte yaşamak zorunda bırakıldı. İktidarı ele geçiren darbeciler onun ardından on yıl içinde güneşin batmadığı Osmanlı ülkesini paramparça etmeyi başardılar(!)

Türk Demokrasisinin hayli uzun bir geçmişi vardır. Ta Tanzimat fermanına kadar uzanır. 1876'da Meclis açılmış, sonra bir ara akamete uğramışsa da 1908'de tekrar meclis açılmış, parlamenter sistem devam ettirilmiştir. 14 Mayıs 1950 tarihinde özgür bir seçimle Celal Bayar ve Adnan Menderes liderliğindeki Demokrat Parti iktidara gelmiş, millet demokrasinin ve özgürlüğün rahatlığını yaşarken 27 Mayıs 1960 darbesiyle yine demokrasi kesintiye uğratılmış; maalesef milletin sevgilisi durumuna gelen Adnan Menderes ve iki arkadaşı Fatin Rüştü Zorlu ve Hasan Polatkan haksız yere idam edilmişlerdir.

**(devamı yarın..)**